

Brief van de pastorale ploeg

Lijdt God aan het Coronavirus?

Het Coronavirus ... Dit kleine beestje, zo minuscuul Eén duizendste van een millimeter!

De wereld beeft; de economie stort ineen; de mensen raken zwaar ongerust; de wetenschappers experimenteren; ambulanciers vervoeren onophoudelijk; het uitgeputte medisch personeel verzorgt; allen raken buiten adem!

Zoveel mensenlevens te redden! Zoveel patiënten gerust te stellen en zo goed mogelijk bij te staan! Zoveel gezondheidspersoneel te bemoedigen!

Maar in godsnaam, wat doet God? Lijdt Hij eveneens aan het COVID-19? En waar is Hij tijdens de oorlogen?

Nochtans waait ondertussen de wind, de hemel wordt blauwer, de vogels vullen de herstellende natuur van hun kreten.

Wat zeggen? Wat doen? Wat denken? Dit zijn onze vragen ... Zijn wij dan zo kwetsbaar? Of zo cynisch over onze geldzucht.

En toch is God aanwezig ... Maar ook Hij is zeer klein ... petieterig klein ... Waar is Hij? De overvloed in leven toont het aan. Hij is zeer klein, maar Hij bedreigt niet ... Hij dringt zich niet op als een virus... Zeker en vast? Maar toch: moest Hij zich beter laten zien, zouden wij dan misschien wat meer respect opdoen? Misschien zouden wij ons grenzen kunnen opleggen? Waarom horen wij Hem niet? Zijn wij blind? Zijn wij doof? Is dit onze schuld? Verbergt Hij zich?

En als wij de vraag omkerden: moeten wij Hem zien om te geloven? Moeten wij Hem aanraken om ons gerust te stellen?

Ziehier een kleine Coronavirus! Wij geven hem een naam: COVID-19! Het dringt zich op en verplicht ons eraan te geloven.

God is ook zeer klein; oneindig klein, nog kleiner dan het COVID-19. Hij is het Woord! Hij spreekt ons aan, leidt ons, troost ons en moedigt ons aan.

Wat moeten wij dan doen om Hem op te sporen?

Stil worden.... De stilte van de vliegtuigen, van de voertuigen en van het politieke-sportieve-economische gedoe... De stilte leidt ons tot het innerlijke... Zij weegt onze woorden af... Zij schat onze menselijke maatstaven in... Zij roept ons op anders te kijken en te luisteren... Zij doet ons leven, in een kloosterlijke afzondering, in een trage vervaging van onze wereldlijke eisen. En dus: zouden wij, in de stilte van onze onrust, van onze overwegingen en onze meditaties, ons hart niet openstellen? Slechts dan kunnen wij zijn scheppend gefluister bereiken... God lijdt niet aan het Coronavirus, maar Hij raakt

ons diep in het hart... Het is een gezond virus voor ons hart... Ja, maar daar leven nog andere virussen! Het "ikke-virus" is zeer besmettelijk en verplicht ons, eveneens, af te zonderen! Het heeft ook een eeuwenlange aangemaakte woordenschat van weigeringen die ervoor zorgen dat wij verstoppertje spelen met de Oproep van het oneindig kleine...

Dit is dus het moment! Nu deze ijzersterke culturele afspraken noodgedwongen instorten, kunnen wij zoeken naar wat kracht heeft in ons dagelijks leven. Beter luisteren... Onze aandacht vestigen in de stilte van gebedsmomenten en virtuele misvieringen!

Virtueel? Wel ja! De Kerk is sprakeloos: geen ritussen, geen erediensten, verplicht om van ons afstand te nemen. Zij brengt ons in een ongeziene vastentijd! Dit hadden wij ons nooit kunnen inbeelden: de Paastijd te moeten vasten. Wij kunnen onze manier van bidden vernieuwen en genezen van elke verstarde gewoonte, hoe vroom deze ook moge zijn.

Bidden is luisteren naar de drang van de liefde die in ons fluistert en deze als eerste plaatsen in ons denken, doen, plannen... Dan bidden wij al voor hen die strijden tegen deze onzichtbare vijand, voor hen die zich, met hart en ziel, inzetten om ons te beschermen tegen dit geniepig kwaal met onvoorzienbare gevolgen. Kiezen om aan het "Goede" te denken! Vragen wij aan God hen te "verlossen van het Kwade". In familiekring kiezen wij voor positieve woorden. Eerst verenigd in het gebed, mogen wij onze gedachten richten op elke gemeenschap die wij kennen en waarvan wij houden.

Wij verenigen ons, in het bijzonder, met onze Sint-Jozefsparochie en elk van haar "bouwstenen". Onze plannen worden ingetrokken, wij zijn verspreid en verstoord door deze plotse en onherroepelijke scheiding! Nochtans... Ja, God is aanwezig, zeer klein... kleiner dan het Coronavirus en krijgt geen andere Naam als Oneindig. Hij roept ons op om andere banden te weven; elkaar aan te moedigen zonder de eenzamen, de zieken of onbekenden te vergeten. Ja, ja, God staat naast ons... zeer klein omdat hij ons menselijk leed deelt. Hij liet het op het kruis zien.... Hij roept ons op om te blijven hopen en plannen te maken voor de toekomst.

Dan zullen wij de vergaderingen, bijeenkomsten, erediensten en sacramenten terugvinden en wij zullen, verrast door de adem van Pinksteren, zien hoe zij ons dagelijkse leven een vernieuwde zin geven door het Woord van de Zeer Kleine.

Zalig Paasfeest!

